

4. Arnkil R., Järvensivu A., Koski P., Piirainen T. Exploring Quadruple Helix. Report of Quadruple Helix Research For the CLIQ Project / University of Tampere. Work Research Centre. Tampere, 2010. 88 p.
5. Foray D., Goddard J., Beldarrain X.G., Landabaso M., McCann P., Morgan K., Nauwelaers C., Ortega Argilés R. Guide to Research and Innovation Strategies for Smart Specialisations (RIS3). *European Commission*. Brussels, 2012. 122 p.
6. Chesbrough H., Vanhaverbeke W., West J. (Eds.). *Open Innovation: Researching a New Paradigm*. Oxford : Oxford University Press, 2008. November. 392 p.
7. Panduwawala L., Venkatesh S., Parraguez P., Zhang X. Connect and Develop, P&G's big stake in open innovation. University of Bath, MSC in Innovation and Technology Management. 2009. November. URL: http://www.openinnovate.co.uk/papers/PG_Open_Innovation.pdf.
8. Йоханссон Ф. Эффект Медичи: возникновение инноваций на стыке идей, концепций и культур. Москва : ООО «И.Д. Вильямс», 2008. 192 с.
9. McCann P., Soete L. *Place-Based Innovation for Sustainability*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2020. 39 p.

ПРІОРИТЕТНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В ДОСЯГНЕННІ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Пілько А. Д., к.е.н., доцент, доцент кафедри економічної кібернетики

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника

Сучасні акценти розуміння поняття безпеки зазнають відчутної трансформації і поступово відходять від традиційного, сформованого протягом століть тлумачення, згідно якого основна загроза державі та суспільству має військовий та геополітичний характер. Еволюція парадигми безпеки обумовила її трактування як стану, який передбачає наявність ресурсів та готовності їх використання заради створення умов, пов'язаних із запобіганням загроз повсякденному життю, із забезпеченням особистої та соціальної безпеки, а також сталого людського розвитку з акцентом на його економічній, соціальній та екологічній складовій [1, с.6].

Подібних поглядів дотримується і Р.Інглхарт, котрий також зосереджує увагу на наявних зрушеннях в безпекознавчих парадигмах від матеріалістичних цінностей з акцентом на економічній та фізичній безпеці до цінностей постматеріальних, орієнтованих на проблеми індивідуального самовираження та якості життя [2, с.10].

В науковій літературі сталий розвиток визначають як гармонійний (рівномірний, збалансований) розвиток, процес змін з метою зміцнення нинішнього та майбутнього ресурсного потенціалу для забезпечення належної якості життя людей, при якому узгоджуються: експлуатація природних ресурсів, галузева структура інвестицій, орієнтація науково-технічного розвитку, розвиток особистості; інституційне середовище. [3, с.242].

З урахуванням проведеного аналізу тенденцій та закономірностей зміни акцентів в процесах еволюції безпекознавчих парадигм, детально розглянутих в працях [4,5], можна стверджувати, що найбільший інтерес з точки зору формування та практичної реалізації регіональної політики в контексті

забезпечення економічної, соціальної та екологічної складових безпеки розвитку регіону представляє система поглядів на регіон як соціум [6].

Підхід до регіону як до соціуму, тобто спільноти, яка проживає на визначеній та окресленій території, не применшуючи ролі економічної та екологічної складових, серед пріоритетів висуває відтворення соціальної системи (населення і трудових ресурсів, системи освіти, охорони здоров'я, культури, середовища тощо) [7, с.84]. Інакше кажучи, саме підхід до регіону як до соціуму дозволяє сформулювати довгострокові цілі регіонального розвитку, ідентифікувати основного носія інтересів регіону – населення відповідних територіальних систем [6].

Відповідно до цього, пріоритетним буде забезпечення соціальної безпеки регіону чи держави, тобто безпеки відтворення і розвитку соціальної системи у відповідності до цілей сталого розвитку. Іншими словами, забезпечення економічної та екологічної безпеки розвитку регіону чи держави доцільно розглядати не як самоціль, що, до речі активно пропагується більшістю дослідників та науковців на пострадянському просторі, а лише як інструмент подальшого забезпечення соціальної безпеки.

Відразу треба зауважити, що на даний час серед дослідників немає однозначного загальноновизнаного підходу до трактування поняття «соціальна безпека». Більше того, нормативно-правові документи, зокрема [8], визначають соціальну безпеку як складову економічної безпеки. Зважаючи на значимість та роль соціальної безпеки в структурі національної безпеки, більше того, навіть на пріоритетність її забезпечення на регіональному рівні, вважаємо доцільним та обґрунтованим вивчення її суті, а також формування механізмів забезпечення не як складової економічної безпеки, а як мінімум рівнозначної і навіть пріоритетної складової в структурі цілей сталого розвитку. Подібної точки зору дотримуються вітчизняні дослідники О. Новікова [9], Т. Шахматова [10], О. Сидорчук [11] та інші.

Зважаючи на наявність численних підходів до трактування соціальної безпеки на національному та регіональному рівнях, в своїх дослідженнях розглядаємо дану складову сталого розвитку на регіональному рівні як стан правової та інституціональної захищеності життєвоважливих інтересів населення регіону, за якого забезпечується розвиток людського потенціалу, економічний розвиток, а також своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація загроз безпеці розвитку в соціальній, економічній та екологічних сферах.

Поділяючи і розвиваючи ідеї, викладені в [11, с.36], можна стверджувати, що поняття соціальної безпеки на рівні регіону передбачає врахування поточного стану, а також динаміки рівня захищеності соціальних інтересів людини та населення територіальних систем регіону від впливу зовнішніх та внутрішніх загроз соціальній безпеці в широкому розумінні слова. Крім того, прийнятний стан соціальної безпеки передбачає наявність гарантій правового та інституціонального захисту інтересів населення регіону від загроз зовнішнього та внутрішнього характеру з метою недопущення зростання рівня соціального напруження та активізації протестного потенціалу.

Зважаючи на складний та суперечливий характер розвитку соціальних та економічних процесів в нашій державі, а також, до певної міри, обмежену здатність існуючих інститутів гарантувати захист інтересів населення, актуальною та затребуваною буде розробка нової багаторівневої трансформаційної моделі соціальної безпеки та формування нових механізмів її забезпечення на концептуальному рівні.

Література:

1. Назарова Г. В., Демченко К. О. Соціальна безпека vs людський розвиток: конфлікт або взаємозалежність. Бізнес Інформ. №5, 2021. С. 6-15, с.6.
2. Инглхарт Р. Постмодерн: меняющиеся ценности и изменяющиеся общества // Политические исследования. 1997. № 4. С. 6-32., с. 10.
3. Преображенська О. С. Методичне забезпечення аналізу безпеки розвитку регіону. Проблеми економіки № 4, 2014. С.241 – 248. с.242.
4. Пілько А. Д. Постановка задачі оцінки рівня безпеки розвитку територіальної системи. Бізнес Інформ. 2013. № 10. С. 173–179.
5. Пілько А. Д. Еволюція моделей та перспективні напрями розвитку безпекознавства // Економічна безпека в умовах глобалізації світової економіки: колективна монографія: у 2 т. Т. 1. Дніпропетровськ: ФОП Дроб'язко С. І., 2014. 466 с. С. 166–177.
6. Пілько А.Д., Гарда Т.П. Моделювання процесів оцінки й аналізу рівня соціо-еколого-економічного розвитку регіону. Проблеми економіки № 2, 2017, с.324-33.
7. Гранберг А. Г. Основы региональной экономики: учебник. М.: ГУ ВШЭ, 2000. 495 с., с. 84.
8. Наказ Міністерства економічного розвитку і торгівлі України «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України» від 29.10.2013 р. № 1277. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1277731-13#Text>
9. Новікова О. Ф. Соціальна безпека: організаційно економічні проблеми і шляхи вирішення. Донецьк: ІЕП НАН України, 1997. 460 с.
10. Шахматова Т.А. Теоретичні засади визначення категорії «соціальна безпека» національної економіки. Науковий вісник Національного університету державної податкової служби України (економіка, право). 2013. № 3. С.72.
11. Сидорчук О. Г. Соціальна безпека: державне регулювання та організаційно-економічне забезпечення: монографія. Львів : ЛРІДУ НАДУ. 492с.

ВПЛИВ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ НА ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

Попович С., студентка 3 курсу факультету Економіки та бізнесу

Сахно Л. А., к.е.н., доцент кафедри Фінанси, облік і оподаткування

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

У діяльності будь-якого підприємства настає момент прийняття рішень. Звичайно очікується, що менеджер разом із директором зможе прийняти правильне, максимально ефективне та найоптимальніше рішення. Це неможливо зробити з декількох причин. По перше – прийняття рішень одною двома особами не є достатньо компетентним, а по друге – це забере